Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA JULIANE KOKOTT
prezentate la 16 iunie 2022 [1]

Cauza C-632/20 P

Regatul Spaniei
împotriva

Comisiei Europene

„Recurs – Relații externe – Acordul de stabilizare și de asociere între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Kosovo, pe de altă parte – Comunicații electronice – Regulamentul (UE) 2018/1971 – Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC) – Articolul 35 alineatul (2) – Participarea autorității naționale de reglementare (ANR) din Kosovo în cadrul acestui organism – Noțiunile de «țară terță» și «stat terț» – Competența instituțională a Comisiei”

I. Introducere

1. Așa-numitul Regulament OAREC [2] constituie temeiul juridic al Organismului Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (denumit în continuare „OAREC”) și al Agenției de sprijin pentru OAREC (denumită în continuare „Oficiul OAREC”).

2. Articolul 35 din regulament reglementează în special cooperarea acestor organisme cu autoritățile naționale de reglementare (denumite în continuare „ANR”) din țări terțe. Pe baza acestei dispoziții, Comisia a decis, prin decizia în litigiu din 18 martie 2019 [3], că ANR din Kosovo poate participa la Consiliul de reglementare și la grupurile de lucru ale OAREC, precum și la Consiliul de administrație al Oficiului OAREC.

3. Spania contestă această decizie și consideră în special că împrejurarea că unele state membre, printre care și Spania, nu au recunoscut Kosovo ca stat suveran, iar Uniunea nu a adoptat o poziție în această privință se opune unei participări a ANR din Kosovo. În plus, Spania se îndoiește de competența Comisiei de a decide în mod unilateral cu privire la această participare.

[1] Limba originală: germana.

[2] Regulamentul (UE) 2018/1971 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 de instituire a Organismului Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC) și a Agenției de sprijin pentru OAREC (Oficiul OAREC) și de modificare a Regulamentului (UE) 2015/2120 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1211/2009 (JO 2018, L 321, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul OAREC”).

[3] Decizia [2019/C 115/09] din 18 martie 2019 privind participarea autorității naționale de reglementare din Kosovo la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 26).

4. Deși părțile se află într-o dispută intensă referitoare la cerințele de drept primar cu privire la aceste aspecte, la o examinare mai atentă, acest litigiu poate fi soluționat pe baza Regulamentului OAREC și a Acordului de stabilizare și de asociere cu Kosovo [4].

II. Cadrul juridic

A. Acordul de stabilizare și de asociere cu Kosovo

5. Între anii 2001 și 2016, Uniunea a încheiat acorduri de stabilizare și de asociere (denumite în continuare „ASA") cu Macedonia de Nord [5], cu Albania [6], cu Muntenegru [7], cu Serbia [8], cu Bosnia și Herțegovina [9], precum și cu Kosovo. Pentru prezenta procedură, ASA cu Kosovo este în special de interes [JO 2016, L 71, p. 3, denumit în continuare „ASA Kosovo"].

6. Utilizarea termenului „Kosovo" în titlul acordului, precum și la începutul preambulului este însoțită de următoarea notă de subsol, al cărei conținut este de asemenea reprodus în al șaptesprezecelea considerent al preambulului:

„Această denumire nu aduce atingere pozițiilor privind statutul și este în concordanță cu RCSONU 1244/1999, precum și cu Avizul CIJ privind Declarația de independență a Kosovo."

7. Articolul 2 din ASA Kosovo are de asemenea ca obiect problema recunoașterii Kosovo ca stat independent:

„Niciunul dintre termenii, formulările sau definițiile utilizate în prezentul acord, inclusiv în anexele și protocoalele la acesta, nu constituie o recunoaștere a Kosovo ca stat independent de către UE și nici nu constituie recunoașterea Kosovo în capacitatea respectivă de către statele membre individuale, în cazul în care acestea nu au făcut acest lucru."

8. Articolul 111 din ASA Kosovo privește rețelele și serviciile de comunicații electronice:

„Cooperarea se axează în primul rând asupra domeniilor prioritare ale acquis-ului UE în acest domeniu.

Părțile își consolidează, în special, cooperarea în domeniul rețelelor și serviciilor de comunicații electronice, având drept obiectiv final adoptarea de către Kosovo a acquis-ului UE în acest sector la cinci ani după intrarea în vigoare a prezentului acord, acordând o atenție deosebită garantării și consolidării independenței autorităților de reglementare relevante."

[4] Acordul de stabilizare și de asociere între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Kosovo, pe de altă parte (JO 2016, L 71, p. 3).

[5] Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, pe de altă parte (JO 2004, L 84, p. 13, Ediție specială, 11/vol. 76, p. 13).

[6] Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și Republica Albania, pe de altă parte (JO 2009, L 107, p. 166).

[7] Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte (JO 2010, L 108, p. 3).

[8] Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și Republica Serbia, pe de altă parte (JO 2013, L 278, p. 16).

[9] Acordul de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și Bosnia și Herțegovina, pe de altă parte (JO 2015, L 164, p. 2).

9. Dispoziții similare sunt prevăzute la articolul 95 din ASA Macedonia de Nord, la articolul 104 din ASA Albania, la articolul 106 din ASA Muntenegru, la articolul 106 din ASA Serbia și la articolul 104 din ASA Bosnia și Herțegovina.

B. Regulamentul OAREC

10. Regulamentul OAREC a înlocuit Regulamentul (CE) nr. 1211/2009[10], prin care au fost instituite inițial OAREC și Oficiul OAREC.

11. Potrivit considerentului (5) al Regulamentului OAREC, OAREC joacă rolul unui forum de cooperare între ANR-uri, precum și între ANR-uri și Comisie în exercitarea tuturor responsabilităților care revin acestora în temeiul cadrului de reglementare al Uniunii. OAREC a fost înființat pentru a furniza expertiză și pentru a acționa în mod independent și transparent.

12. Considerentul (13) al Regulamentului OAREC descrie funcția OAREC:

„OAREC ar trebui să furnizeze expertiză și să câștige încrederea prin independența sa, prin calitatea serviciilor sale de consiliere și informare, prin transparența procedurilor și a metodelor sale de funcționare și prin eforturile depuse în îndeplinirea atribuțiilor sale. Independența OAREC nu ar trebui să împiedice Consiliul autorităților de reglementare să delibereze pe baza unor proiecte elaborate de grupurile de lucru.”

13. Considerentul (20) al Regulamentului OAREC se referă la cooperarea cu organismele țărilor terțe:

„OAREC ar trebui să aibă dreptul să stabilească acorduri de lucru cu organele, oficiile, agențiile și grupurile consultative ale Uniunii competente, cu autoritățile competente din țări terțe și cu organizații internaționale, care să nu creeze obligații juridice. Scopul unor astfel de acorduri de lucru ar putea să îl constituie, de exemplu, dezvoltarea unor relații de cooperare și schimbul de opinii în materie de reglementare. Comisia ar trebui să se asigure că acordurile de lucru necesare sunt în concordanță cu politica și prioritățile Uniunii și că OAREC își desfășoară activitatea în limitele mandatului său și ale cadrului instituțional existent și nu este privit ca reprezentând poziția Uniunii în exterior sau ca angajând Uniunea în obligații internaționale.”

14. Considerentul (34) al Regulamentului OAREC abordează de asemenea cooperarea cu țări terțe:

„Pentru a extinde în continuare punerea în aplicare uniformă a dispozițiilor cadrului de reglementare pentru comunicațiile electronice, Consiliul autorităților de reglementare, grupurile de lucru și Consiliul de administrație ar trebui să fie deschise participării autorităților de reglementare competente în domeniul comunicațiilor electronice din țările terțe, atunci când acestea au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens, cum ar fi statele SEE-AELS și țările candidate.”

[10] Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 de instituire a Organismului Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC) și a Oficiului (JO 2009, L 337, p. 1).

15. În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul OAREC, OAREC își desfășoară activitatea în domeniul de aplicare al Regulamentului [(UE) nr. 531/2012] privind roamingul [11], al Regulamentului [(UE) 2015/2120] privind accesul la internetul deschis [12] și al Directivei [(UE) 2018/1972] privind Codul european al comunicațiilor electronice [13]. În conformitate cu articolul 3 alineatul (2), OAREC urmărește, în acest domeniu, în special obiectivul de a asigura punerea în aplicare uniformă a cadrului de reglementare pentru comunicațiile electronice care intră în domeniul de aplicare menționat la alineatul (1) al acestui articol.

16. Articolul 3 alineatele (3) și (4) din Regulamentul OAREC stabilește bazele activității OAREC:

„(3) OAREC își îndeplinește sarcinile în mod independent, imparțial, transparent și în timp util.

(4) OAREC recurge la cunoștințele de specialitate disponibile la nivelul autorităților naționale de reglementare («ANR-uri»).”

17. Articolul 4 din Regulamentul OAREC prevede că OAREC acordă asistență altor instituții la reglementarea comunicațiilor electronice. În special, acesta stabilește anumite avize, recomandări, poziții comune și bune practici pe care ANR-urile și Comisia trebuie să le ia în considerare în cea mai mare măsură posibilă.

18. Potrivit articolului 7 din Regulamentul OAREC, Consiliul autorităților de reglementare al OAREC este compus din câte un membru din fiecare stat membru. Fiecare membru este numit de ANR din statul membru respectiv. Membrii Consiliului autorităților de reglementare și supleanții acestora sunt nominalizați luând în considerare cunoștințele lor în domeniul comunicațiilor electronice, precum și competențele lor manageriale, administrative și bugetare relevante.

19. În conformitate cu articolul 8 din Regulamentul OAREC, Consiliul autorităților de reglementare și membrii săi acționează în mod independent și în interesul Uniunii.

20. Dispoziția centrală privind cooperarea cu țările terțe este articolul 35 din Regulamentul OAREC:

„(1) În măsura în care este necesar pentru atingerea obiectivelor stabilite în prezentul regulament și îndeplinirea sarcinilor care le revin, fără a aduce atingere competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, OAREC și Oficiul OAREC pot coopera cu organe, oficii, agenții și grupuri consultative competente ale Uniunii, precum și cu autoritățile competente din țări terțe și cu organizații internaționale.

În acest scop, OAREC și Oficiul OAREC pot stabili, sub rezerva aprobării prealabile de către Comisie, acorduri de lucru. Aceste acorduri nu creează obligații juridice.

(2) Consiliul autorităților de reglementare, grupurile de lucru și Consiliul de administrație sunt deschise participării autorităților de reglementare cu responsabilitate principală în domeniul

[11] Regulamentul (UE) nr. 531/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2012 privind roamingul în rețelele publice de telefonie mobilă în interiorul Uniunii (JO 2012, L 172, p. 10).

[12] Regulamentul (UE) 2015/2120 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 de stabilire a unor măsuri privind accesul la internetul deschis și de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații și a Regulamentului (UE) nr. 531/2012 privind roamingul în rețelele publice de comunicații mobile în interiorul Uniunii (JO 2015, L 310, p. 1).

[13] Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 (JO 2018, L 321, p. 36).

comunicațiilor electronice din țări terțe, atunci când respectivele țări terțe au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens.

În temeiul dispozițiilor relevante ale acestor acorduri, se elaborează acorduri de lucru care să precizeze, în special, caracterul, amploarea și modalitatea participării, fără drept de vot, a acestor autorități de reglementare ale țărilor terțe în cauză la activitatea OAREC și a Oficiului OAREC, inclusiv dispoziții referitoare la participarea la inițiativele desfășurate de OAREC, la contribuțiile financiare și la personalul Oficiului OAREC., În ceea ce privește chestiunile legate de personal, astfel de acorduri respectă, în orice caz, Statutul funcționarilor.

(3) […]”

C. Decizia în litigiu a Comisiei din 18 martie 2019

21. La 18 martie 2019, Comisia a adoptat decizia în litigiu împreună cu cinci decizii similare privind participarea la OAREC a ANR din Muntenegru [14], Macedonia de Nord [15], Bosnia și Herțegovina [16], Serbia [17] și Albania [18].

22. În primele două considerente, decizia în litigiu se referă la articolul 17 alineatul (1) TUE și, respectiv, la articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC.

23. Nota de subsol la titlul deciziei în litigiu și la punctul 1.1 din anexa la aceasta repetă, în ceea ce privește denumirea „Kosovo”, notele de subsol corespunzătoare din ASA Kosovo [19]:

„Această denumire nu aduce atingere pozițiilor privind statutul și este conformă cu RCSONU 1244/1999, precum și cu Avizul CIJ privind Declarația de independență a Kosovo.”

24. Considerentul (3) al deciziei în litigiu are următorul cuprins:

„În conformitate cu articolul 111 […] [din ASA Kosovo], cooperarea în materie de comunicații electronice trebuie să se axeze în principal asupra domeniilor prioritare ale acquis-ului comunitar din acest sector. Părțile trebuie să își consolideze în special cooperarea în domeniul rețelelor de comunicații electronice și al serviciilor conexe, acordând o atenție deosebită asigurării și consolidării independenței autorităților de reglementare relevante. Astfel, Uniunea și Kosovo au ajuns la un acord în sensul articolului 35 alineatul (2) din [Regulamentul OAREC] […]”

25. Potrivit considerentului (5) al deciziei în litigiu, „este oportun să se stabilească modalitățile de lucru pentru participarea autorității de reglementare din Kosovo la Consiliul autorităților de reglementare și la grupurile de lucru ale OAREC și la Consiliul de administrație al Oficiului OAREC”.

[14] Decizia privind participarea autorității naționale de reglementare din Muntenegru la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 6).

[15] Decizia privind participarea autorității naționale de reglementare din Republica Macedonia de Nord la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 11).

[16] Decizia privind participarea autorității naționale de reglementare din Bosnia și Herțegovina la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 16).

[17] Decizia privind participarea autorității naționale de reglementare din Republica Serbia la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 21).

[18] Decizia privind participarea autorității naționale de reglementare din Republica Albania la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (JO 2019, C 115, p. 31).

[19] A se vedea punctul 6 din prezentele concluzii.

26. În consecință, articolul 1 din decizia în litigiu prevede că ANR din Kosovo poate participa la Consiliul autorităților de reglementare ale OAREC, la grupurile de lucru ale OAREC și la Consiliul de administrație al Oficiului OAREC.

27. Dispozițiile de fond referitoare la această participare se găsesc în anexa la decizia în litigiu. Aceasta conține de asemenea dispoziții privind utilizarea de personal din Kosovo și contribuția financiară a Kosovo.

III. Procedura anterioară și concluziile părților formulate în cadrul recursului

28. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 iunie 2019, Regatul Spaniei a solicitat anularea deciziei în litigiu.

29. În susținerea acțiunii formulate, Regatul Spaniei invocă trei motive. Primul motiv se referă la o încălcare a articolului 35 din Regulamentul OAREC, întrucât Kosovo nu ar fi „țară terță”. Prin cel de al doilea motiv a fost invocată o altă încălcare a acestui articol, întrucât nu exista un „acord cu Uniunea” privind participarea ANR din Kosovo la OAREC. Prin intermediul celui de al treilea motiv, întemeiat tot pe încălcarea acestui articol, Spania a reproșat Comisiei că s-a abătut de la procedura prevăzută pentru participarea ANR din țări terțe la OAREC.

30. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea și a obligat Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

31. Regatul Spaniei a introdus prezentul recurs la 24 noiembrie 2020, solicitând Curții:

– admiterea recursului și anularea Hotărârii Tribunalului din 23 septembrie 2020, pronunțată în cauza T-370/19, Spania/Comisia;

– anularea deciziei Comisiei din 18 martie 2019 privind participarea autorității naționale de reglementare din Kosovo la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice;

– obligarea celeilalte părți la plata cheltuielilor de judecată.

32. Comisia Europeană solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

33. Părțile au depus observații scrise. Curtea nu a considerat necesară organizarea unei ședințe.

IV. Apreciere juridică

34. Litigiul își are originea în faptul că, până în prezent, Uniunea s-a abținut în mod expres de la luarea unei poziții cu privire la aspectul dacă Kosovo are statutul de stat suveran în sensul dreptului internațional. Acest lucru este clarificat în special de articolul 2 și de cel de al șaptesprezecelea considerent al ASA Kosovo. Această clarificare se bazează pe faptul că unele state membre, inclusiv Spania, nu au recunoscut Kosovo ca stat suveran.

35. Prin urmare, Spania contestă faptul că, prin decizia în litigiu, Comisia a autorizat participarea ANR din Kosovo la OAREC în temeiul articolului 35 din Regulamentul OAREC. După ce Tribunalul a respins acțiunea, acest stat membru a introdus prezentul recurs, pe care îl întemeiază pe cinci motive, ce sunt, în definitiv, axate pe două aspecte esențiale.

36. Pe de o parte, prin primele trei motive de recurs și prin prima parte a celui de al patrulea motiv de recurs, Spania contestă în esență faptul că articolul 111 din ASA Kosovo și articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC oferă o bază suficientă pentru a permite ANR din Kosovo să participe la Consiliul autorităților de reglementare, la grupurile de lucru și la Consiliul de administrație al OAREC.

37. Pe de altă parte, Spania contestă, în special prin intermediul celui de al cincilea motiv de recurs, dar și prin a doua parte a celui de al patrulea motiv de recurs, competența instituțională a Comisiei de a adopta decizia în litigiu.

38. Trebuie totuși să se precizeze în prealabil că, contrar argumentelor repetate ale Spaniei, decizia în litigiu nu recunoaște Kosovo ca stat. Dimpotrivă, decizia conține două note de subsol în care se precizează că denumirea de „Kosovo” nu afectează pozițiile privind statutul și este în conformitate cu RCSONU 1244/1999 și cu avizul consultativ al Curții Internaționale de Justiție privind declarația de independență a Kosovo. Aceste note de subsol corespund în esență celui de al șaptesprezecelea considerent al ASA Kosovo, precum și unei note de subsol similare din acest acord și arată în mod clar că, la fel ca și ASA, decizia în litigiu nu are ca scop recunoașterea (implicită) a Kosovo ca stat.

39. În absența unei recunoașteri a Kosovo, nu este, prin urmare, necesar să se decidă în cadrul prezentei proceduri cu privire la măsura în care instituțiile Uniunii pot acorda o astfel de recunoaștere. Așadar, argumentul – de asemenea repetat – al Spaniei potrivit căruia Comisia nu este competentă să decidă cu privire la o astfel de recunoaștere este inoperant.

A. Primele trei motive de recurs, precum și prima parte a celui de al patrulea motiv de recurs – participarea ANR din Kosovo la OAREC

40. Articolul 35 din Regulamentul OAREC reglementează cooperarea cu organisme ale Uniunii, cu țări terțe și cu organizații internaționale. În special, în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) primul paragraf, Consiliul autorităților de reglementare, grupurile de lucru și Consiliul de administrație sunt deschise participării autorităților de reglementare cu responsabilitate principală în domeniul comunicațiilor electronice din țări terțe, atunci când respectivele țări terțe au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens.

41. Potrivit considerentului (3) al deciziei în litigiu, articolul 111 din ASA Kosovo este un astfel de acord. Comisia a permis, așadar, prin această decizie, participarea ANR din Kosovo la OAREC.

42. Prin intermediul primelor trei motive de recurs, precum și prin prima parte a celui de al patrulea motiv de recurs, Spania contestă concluziile prin care Tribunalul a confirmat că o astfel de participare a ANR din Kosovo este permisă.

43. Mai precis, Spania contestă interpretarea termenului „țări terțe” (primul motiv de recurs), contestă în termeni generali faptul că articolul 35 din Regulamentul OAREC și articolul 111 din ASA Kosovo permit participarea Kosovo la OAREC (al doilea motiv de recurs) și în special că articolul 111 din ASA Kosovo constituie un acord în sensul articolului 35 alineatul (2) din

Regulamentul OAREC (al treilea motiv de recurs și prima parte a celui de al patrulea motiv de recurs). Cu toate acestea, în special la tratarea primului motiv de recurs, este necesar să se abordeze deja argumentele care joacă un rol în contextul celorlalte motive de recurs.

1. Cu privire la primul motiv de recurs – noțiunea de „țări terțe”

44. În decizia în litigiu, Comisia a considerat Kosovo ca fiind o „țară terță” în sensul articolului 35 din Regulamentul OAREC. Tribunalul a aderat la această opinie și a statuat, la punctul 36 din hotărârea atacată, că noțiunea de „țări terțe” în sensul articolului 35 alineatul (2) are un sens mai larg decât noțiunea de „state terțe”, care are o sferă mai largă decât cea de state suverane, în sensul dreptului internațional, și include în special Kosovo.

45. În acest sens, Tribunalul s-a întemeiat, la punctele 29-35 din hotărârea atacată, pe faptul că TFUE utilizează atât noțiunea de „țări terțe”, cât și noțiunea de „state terțe”, așadar face distincție între aceste două noțiuni. În această privință, Tribunalul face trimitere la denumirile titlurilor III și IV din partea a cincea a TFUE, precum și la articolele 212 și 217 [TFUE]. Prin urmare, acesta a considerat, la punctul 30 din hotărârea atacată, „că dispozițiile Tratatului FUE referitoare la «țările terțe» urmăresc în mod clar să deschidă posibilitatea de a se încheia acorduri internaționale cu «alte entități decât statele»”.

46. Prin intermediul primului motiv de recurs, Spania susține că această constatare este afectată de o eroare de drept. Potrivit Spaniei, noțiunea de „țări terțe” nu poate include decât statele în sensul dreptului internațional. Potrivit acestui punct de vedere, o interpretare largă a noțiunii de „țări terțe” i-ar conferi un sens diferit în dreptul Uniunii față de dreptul internațional.

47. Pe de altă parte, Comisia consideră că, pe baza diferitelor dispoziții din tratate și din actele juridice ale Uniunii care fac distincție între țări terțe și state terțe, este necesară de asemenea o diferențiere de fond între cele două noțiuni.

48. Suntem de părere că Tribunalul a interpretat, în definitiv, în mod corect, la punctul 36 din hotărârea atacată, noțiunea de „țări terțe” în sensul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC. Acest lucru rezultă deja dintr-o interpretare a noțiunii de „țări terțe” de la articolul 35 din Regulamentul OAREC pe baza metodelor de interpretare clasice și este în conformitate cu practica din dreptul internațional [a se vedea literele (b)-(f)].

49. Cu toate acestea, nu considerăm că este oportun să susținem raționamentul Tribunalului, prezentat la punctele 29-35 din hotărârea atacată, potrivit căruia distincția dintre noțiunea de „stat terț” și cea de „țară terță” rezultă deja din modul de redactare a tratatelor [a se vedea litera (a) cu privire la acest aspect]. Curtea ar trebui să înlocuiască acest raționament cu considerații bazate pe Regulamentul OAREC.

a) Cu privire la utilizarea noțiunilor în tratate

50. În ceea ce privește constatările Tribunalului cu privire la utilizarea noțiunilor în tratate, acesta nu recunoaște că nu toate versiunile lingvistice ale tratatelor fac distincție între state terțe și țări terțe, respectiv între state și țări. În special în limbile estonă, letonă, polonă și slovenă se folosește în majoritatea cazurilor sau întotdeauna *aceeași* noțiune, și anume echivalentul noțiunii de „stat

terț”. Totodată, se poate observa din articolele 198, 208 și 212 TFUE că și aceste versiuni lingvistice, în afară de cea slovenă, cunosc echivalente ale noțiunii de „țară”, de exemplu în legătură cu noțiunea de „țară în curs de dezvoltare” sau sub forma „țări și teritorii noneuropene”.

51. Și chiar versiunile lingvistice care fac de obicei această distincție nu sunt întotdeauna concordante. De exemplu, versiunea în limba germană a articolelor 67, 77, 78 și 79 TFUE menționează „Drittstaatsangehörigen” [„resortisanții statelor terțe”], în timp ce, de exemplu, în versiunea în limba franceză se folosește „ressortisants des pays tiers”, în versiunea în limba engleză se folosește „third-country nationals”, respectiv „nationals of third countries”, iar în versiunea în limba daneză se folosește „tredjelandsstatsborgere”, adică resortisanți ai țărilor terțe.

52. Deși această lipsă de coerență a fost mai puțin pregnantă în Tratatul CEE inițial din 1957, care era autentic în numai patru limbi, ea apărea deja și în cadrul acestora. Astfel, articolul 3 litera (b) din versiunea germană se referă la activitatea Comunității în domeniul politicii vamale și comerciale „gegenüber dritten Ländern” [„față de țări terțe”], în timp ce celelalte trei versiuni lingvistice au folosit noțiunea de „state terțe”.

53. Având în vedere însă că diferitele versiuni lingvistice trebuie să fie interpretate în mod uniform [20] și că niciunei versiuni lingvistice nu i se poate atribui un caracter prioritar față de celelalte versiuni lingvistice [21], distincția dintre noțiunile de „stat” și de „țară” în celelalte versiuni lingvistice ale tratatelor nu implică neapărat o diferență de sens.

54. Astfel, punctul de plecare al argumentației Tribunalului, și anume distincția clară dintre noțiunea de „țări terțe” și cea de „state terțe” în Tratatul FUE, afirmată la punctele 29 și 30 din hotărârea atacată, este afectat de o eroare de drept.

55. Cu toate acestea, în ipoteza în care motivele unei decizii a Tribunalului relevă o încălcare a dreptului Uniunii, însă dispozitivul acesteia apare ca fiind întemeiat pentru alte motive de drept, o astfel de încălcare nu este de natură să determine anularea acestei hotărâri. Dimpotrivă, se impune efectuarea unei substituiri a motivelor [22].

56. Ar fi cu siguranță posibil să se confirme interpretarea dată de Tribunal dispozițiilor TFUE prin examinarea sistemului general al acestor dispoziții și a scopului lor [23]. Nu este însă suficient în această privință ca Tribunalul să prezume, la punctul 30 din hotărârea atacată, „că dispozițiile Tratatului FUE referitoare la «țările terțe» urmăresc în mod clar să deschidă posibilitatea de a se încheia acorduri internaționale cu «alte entități decât statele». Mai degrabă, ar fi necesară o examinare mult mai intensă a economiei generale și a finalității tuturor dispozițiilor tratatelor care, în anumite versiuni lingvistice, utilizează noțiunile de «țări terțe» și de «state terțe» sau poate chiar noțiunile de «țară» și de «stat»”.

[20] Hotărârea din 27 octombrie 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, punctele 13 și 14), Hotărârea din 27 martie 1990, Cricket St Thomas (C-372/88, EU:C:1990:140, punctul 19), și Hotărârea din 6 octombrie 2021, Consorzio Italian Management și Catania Multiservizi (C-561/19, EU:C:2021:799, punctul 43).

[21] Hotărârea din 27 martie 1990, Cricket St Thomas (C-372/88, EU:C:1990:140, punctul 18), și Hotărârea din 26 ianuarie 2021, Hessischer Rundfunk (C-422/19 și C-423/19, EU:C:2021:63, punctul 65).

[22] Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia (C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 187), Hotărârea din 6 septembrie 2017, Intel/Comisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632, punctul 94), și Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Kommission/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci (C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 48).

[23] Hotărârea din 27 octombrie 1977, Bouchereau (30/77, EU:C:1977:172, punctele 13 și 14), și Hotărârea din 26 ianuarie 2021, Hessischer Rundfunk (C-422/19 și C-423/19, EU:C:2021:63, punctul 65).

57. Totuși, acest lucru nu este necesar în prezenta procedură, deoarece, pentru evaluarea deciziei în litigiu, noțiunea de „țară terță” trebuie să fie interpretată doar în sensul în care este utilizată la articolul 35 din Regulamentul OAREC. Iar o interpretare a acestei dispoziții pe baza metodelor obișnuite confirmă concluzia Tribunalului.

b) Modul de redactare a articolului 35 din Regulamentul OAREC

58. Astfel cum a constatat și Tribunalul la punctul 28 din hotărârea atacată, noțiunea de „țări terțe” în sensul articolului 35 din Regulamentul OAREC nu este definită nici în acest regulament, nici în dispozițiile relevante ale tratatelor.

59. Cu toate acestea, cele mai multe versiuni lingvistice ale articolului 35 din Regulamentul OAREC utilizează noțiunea de „țări terțe”, iar nu noțiunea de „state terțe”[24]. De aici, Comisia deduce că noțiunea de țară terță are un înțeles diferit de cel al noțiunii de stat terț.

60. În schimb, Spania susține că nu există o diferență semantică între noțiunea de „stat terț” și cea de „țară terță”. Singura diferență relevantă între cele două noțiuni este doar gradul de formalism juridic. Prin urmare, în limbajul comun se vorbește despre limba țării, despre clima țării sau despre gastronomia unei „țări”, în timp ce în context juridic se vorbește despre recunoașterea unui „stat”.

61. În acest sens, Curtea de Justiție a statuat deja că noțiunea de „țară” este utilizată adesea în tratate ca sinonim pentru noțiunea de „stat”[25].

62. Cu toate acestea, nu este obligatoriu ca noțiunile de „stat” și de „țară” să fie înțelese în același mod în toate cazurile. Mai degrabă, utilizarea noțiunii de „țară terță” permite, eventual, o distincție față de noțiunea de „stat terț”.

63. Totuși, o astfel de distincție se confruntă, la nivelul modului de redactare, în cazul articolului 35 din Regulamentul OAREC, cu aceeași problemă care există în cazul dispozițiilor din TFUE deja discutate. Astfel, împrejurarea că versiunile estonă, letonă, polonă și slovenă ale majorității dispozițiilor din dreptul primar nu fac distincție între țări terțe și state terțe[26] se menține la articolul 35 din Regulamentul OAREC. În plus, deși în versiunile bulgară și lituaniană ale dreptului primar sunt utilizate uneori două noțiuni diferite, totuși, articolul 35 din Regulamentul OAREC utilizează, și în aceste versiuni lingvistice, echivalentul noțiunii de „state terțe”.

64. Astfel cum s-a arătat deja, formularea utilizată în anumite versiuni lingvistice ale unei dispoziții de drept al Uniunii nu poate constitui singurul temei pentru interpretarea acestei dispoziții și nici nu se poate atribui respectivei formulări un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice[27]. Dimpotrivă, dispozițiile dreptului Uniunii trebuie interpretate și aplicate în mod uniform, în lumina versiunilor existente în toate limbile Uniunii. În caz de neconcordanță între diferitele versiuni lingvistice ale unui text de drept al Uniunii, dispoziția în

[24] Acest lucru este valabil pentru limbile spaniolă, cehă, daneză, germană, engleză, franceză, irlandeză, greacă, croată, italiană, maghiară, malteză, neerlandeză, portugheză, română, slovacă, finlandeză și suedeză.

[25] Hotărârea din 12 noiembrie 2019, Organisation juive européenne și Vignoble Psagot (C-363/18, EU:C:2019:954, punctul 28).

[26] A se vedea punctele 50 și 51 din prezentele concluzii.

[27] A se vedea punctul 53 din prezentele concluzii.

cauză trebuie să fie interpretată în raport cu economia generală și cu finalitatea reglementării din care face parte [28]. În plus, geneza reglementării poate contribui de asemenea la interpretarea acesteia [29].

c) Contextul normativ al articolului 35 din Regulamentul OAREC

65. Astfel, articolul 35 din Regulamentul OAREC trebuie să fie examinat în contextul său de reglementare.

66. Participarea la OAREC presupune, în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, acorduri corespunzătoare între țările terțe respective și Uniune. Considerentul (34) menționează, *ca exemple* de astfel de țări terțe, statele SEE/AELS și țările candidate.

67. Prin urmare, la adoptarea acestei dispoziții, legiuitorul a avut în orice caz în vedere dispozițiile relevante privind cooperarea în domeniul rețelelor și serviciilor de comunicații electronice din acordurile de asociere cu Albania, Muntenegru și Serbia, pe care Uniunea le recunoscuse deja ca țări candidate la aderare la momentul respectiv.

68. Deși Kosovo nu este o țară candidată, referirea la statutul de țară candidată din considerentul (34) este menită să servească, astfel cum s-a menționat, numai ca *exemplu* și, prin urmare, nu limitează cercul partenerilor de cooperare posibili.

69. Mult mai important este însă faptul că, chiar înainte de adoptarea Regulamentului OAREC, Uniunea încheiase deja un acord la articolul 111 din ASA Kosovo, care – astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 49 din hotărârea atacată – este în esență identic cu acordurile corespunzătoare cu țările candidate Albania, Muntenegru și Serbia. Aceste aranjamente au fost suficiente pentru participarea ANR-urilor din aceste țări. Prin urmare, ar fi ilogic ca articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC să nu facă referire și la acordul cu Kosovo.

70. Desigur, Spania critică, prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, faptul că Tribunalul nu a analizat articolul 95 din ASA Macedonia de Nord. Spre deosebire de articolul 111 din ASA Kosovo, articolul 95 al doilea paragraf a șasea liniuță din ASA Macedonia de Nord menționează în mod explicit „cooperarea în cadrul structurilor europene” ca fiind un domeniu pe care ar trebui să se concentreze cooperarea. În acest context, Spania face trimitere de asemenea la un alt document care detaliază cooperarea, și anume la Planul de acțiune UE-Tunisia (2013-2017) pentru punerea în aplicare a parteneriatului privilegiat în cadrul politicii

[28] Hotărârea din 1 martie 2016, Kreis Warendorf și Osso (C-443/14 și C-444/14, EU:C:2016:127, punctul 27), și Hotărârea din 24 februarie 2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, punctul 27).

[29] Hotărârea din 22 octombrie 2009, Zurita García și Choque Cabrera (C-261/08 și C-348/08, EU:C:2009:648, punctul 57), Hotărârea din 27 noiembrie 2012, Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756, punctul 135), Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul (C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 50), și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Acacia și D'Amato (C-397/16 și C-435/16, EU:C:2017:992, punctul 31).

europene de vecinătate [30]. În plus, în prima parte a celui de al patrulea motiv de recurs, Spania invocă acordul – care este în mod clar mai specific decât articolul 111 din ASA Kosovo – care rezultă dintr-o decizie a Comitetului mixt al SEE privind participarea statelor SEE [31].

71. Cu toate acestea, articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC nu a fost adoptat în mod special având în vedere aceste declarații mai detaliate privind cooperarea, ci și în contextul acordurilor de asociere menționate de Tribunal. Prin urmare, din textele citate de Spania nu se poate deduce că un asemenea acord expres privind cooperarea în cadrul structurilor Uniunii este o cerință obligatorie pentru aplicarea articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC.

72. Fie și numai cadrul de reglementare în care se înscriu articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC și acordurile de stabilizare și de asociere încheiate în Balcanii de Vest sugerează că noțiunea de „țară terță", prevăzută la articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, include de asemenea Kosovo.

d) Geneza articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC

73. Istoricul legislativ al textului articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC confirmă interpretarea bazată pe cadrul de reglementare.

74. Articolul 26 al doilea paragraf din Propunerea Comisiei [32] era formulat într-un mod și mai echivoc, întrucât prevedea „participarea autorităților de reglementare responsabile pentru comunicațiile electronice din țări terțe […] care au încheiat acorduri în acest sens cu Uniunea". Nu era clar dacă erau necesare acorduri cu autoritățile de reglementare sau acorduri cu țările terțe.

75. Cu toate acestea, în timpul deliberărilor, dispoziția articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC a fost precizată: „respectivele țări terțe au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens".

76. Această precizare, exact ca și considerentul (34) al Regulamentului OAREC, arată că Uniunea a adoptat articolul 35 în contextul acordurilor existente *de facto* și, prin urmare, având în vedere și acordul cu Kosovo de la articolul 111 din ASA Kosovo.

e) Interpretare teleologică a articolului 35 din Regulamentul OAREC

77. În sfârșit, este de asemenea în conformitate cu sensul și cu finalitatea articolului 35 din Regulamentul OAREC să se permită o cooperare cu ANR din Kosovo.

[30] Punctul 73 și punctul 74 din anexa 2 la Propunerea comună de decizie a Consiliului privind poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul Consiliului de asociere instituit prin Acordul euromediteraneean de instituire a unei asocieri între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Tunisiană, pe de altă parte, în ceea ce privește adoptarea unei recomandări referitoare la punerea în aplicare a planului de acțiune UE-Tunisia (2013-2017), care implementează parteneriatul privilegiat (JOIN/2014/036 final, documentul 15164/14 ADD 1 al Consiliului).

[31] Decision of the EEA Joint Committee No 274/2021 of 24 September 2021 amending Annex XI (Electronic communication, audiovisual services and information society) and Protocol 37 (Containing the list provided for in Article 101) to the EEA Agreement (https://www.efta.int/eea-lex/32018R1971).

[32] Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Organismului Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC) [COM(2016) 591 final].

78. Această dispoziție vizează, în mod evident, promovarea cooperării OAREC și a Oficiului OAREC cu alte autorități de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice. În consecință, considerentul (20) menționează că acordurile de lucru ale OAREC ar putea avea ca scop dezvoltarea unor relații de cooperare și schimbul de opinii în materie de reglementare. Cu toate acestea, Spania nu pune la îndoială existența în Kosovo a unei autorități de reglementare pentru acest sector.

79. În plus, din considerentul (34) al Regulamentului OAREC reiese că această cooperare este menită în special să extindă în continuare punerea în aplicare uniformă a cadrului de reglementare pentru comunicațiile electronice. Având același obiectiv, articolul 111 din ASA Kosovo prevede că Kosovo ar trebui să adopte acquis-ul UE în acest sector.

80. Prin urmare, obiectivele articolului 35 din Regulamentul OAREC, stabilite în mod expres în considerentele (20) și (34) ale acestui regulament, pledează în favoarea considerării Kosovo ca fiind o țară terță în sensul acestei dispoziții.

f) Considerații suplimentare cu privire la dreptul internațional public

81. Pe de altă parte, Spania susține că interpretarea dată de Comisie și de Tribunal noțiunii de „țară terță” creează o categorie distinctă de subiecte de drept internațional care nu este prevăzută în dreptul internațional general.

82. Cu toate acestea, Comisia susține în mod corect că, în dreptul internațional, nu există o definiție general aplicabilă a noțiunii de „țară terță” sau de „țară”.

83. De exemplu, Convenția de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor, cel puțin în limbile Uniunii – engleza, franceza și spaniola –, utilizează doar noțiunea de „state”, nu și noțiunea de „țări”. În schimb, Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților utilizează, de exemplu, pe de o parte, noțiunea de „state contractante” (în alte versiuni lingvistice, Contracting States, États contractants), dar, pe de altă parte, noțiunea de țară (country, pays), în special sub forma țări de origine sau țări gazdă.

84. Mai presus de toate însă, Fondul Monetar Internațional (FMI) arată că și în dreptul internațional este utilizată o altă noțiune de țară. Potrivit articolului II din „Articles of Agreement of the International Monetary Fund”[33] [Statutul Fondului Monetar Internațional], care este autentic doar în limba engleză, accesul la statutul de membru este deschis numai pentru anumite „țări” („countries”). În acest temei, FMI a inclus diverse entități teritoriale care nu sunt recunoscute ca state, precum în special Kosovo,[34] dar și Hong Kong, Macao sau teritoriile britanice de peste mări Anguilla și Montserrat[35].

85. Mai mult, practica Uniunii în materie de drept internațional – în special în ceea ce privește Kosovo – arată că Uniunea este pregătită să încheie acorduri obligatorii din punct de vedere juridic cu colectivități teritoriale pe care nu le-a recunoscut ca state. În plus față de ASA Kosovo, Uniunea a încheiat de asemenea un acord-cadru în ceea ce privește principiile generale ale participării Kosovo la programele Uniunii[36]. În plus, Uniunea a încheiat acorduri cu Organizația

[33] Https://www.imf.org/external/pubs/ft/aa/pdf/aa.pdf

[34] Comunicatul de presă nr. 09/240 al FMI din 29 iunie 2009, „Kosovo Becomes the International Monetary Fund's 186th Member”.

[35] A se vedea lista statelor membre la https://www.imf.org/en/Countries.

[36] JO 2017, L 195, p. 1.

pentru Eliberarea Palestinei (OEP), cu Teritoriul vamal distinct Taiwan, cu Penghu, cu Kinmen și cu Matsu, cu guvernul Regiunii Administrative Speciale Hong Kong a Republicii Populare Chineze și cu cel al Regiunii Administrative Speciale Macao a Republicii Populare Chineze, astfel cum a constatat instanța la punctul 31 din hotărârea atacată.

86. Prin urmare, nici argumentul privind posibilele contradicții cu dreptul internațional nu este convingător. Așadar, primul motiv de recurs trebuie să fie respins.

2. Cu privire la al doilea motiv de recurs – recunoașterea Kosovo?

87. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Spania contestă punctele 33 și 34 din hotărârea atacată. În această privință, Tribunalul reamintește că Uniunea s-a abținut de la exprimarea unei opinii cu privire la statutul de stat al Kosovo în raport cu dreptul internațional, astfel cum reiese din al șaptesprezecelea considerent și din articolul 2 din ASA Kosovo. Potrivit Tribunalului, aceste indicații cu rol de măsură de precauție au ca scop să opereze o distincție între statutul de „stat”, pe de o parte, și capacitatea Kosovo de a-și asuma obligații în temeiul dreptului internațional, în calitate de actor de drept internațional care se încadrează în noțiunea mai largă de „țară terță”, pe de altă parte.

88. Spania leagă de acest motiv de recurs diferite obiecții împotriva deciziei în litigiu. În esență, acest stat membru reproșează Comisiei că a încălcat competența statelor membre de a decide cu privire la recunoașterea Kosovo ca stat. Deși nu toate statele membre au recunoscut Kosovo ca stat, Comisia l-a recunoscut, cel puțin implicit, prin decizia în litigiu, depășind astfel domeniul de aplicare al ASA Kosovo. Acest lucru ar constitui o încălcare a articolului 111 din ASA Kosovo coroborat cu articolul 35 din Regulamentul OAREC, pe care Tribunalul nu ar fi sancționat-o.

89. Cu toate acestea, este irelevant modul în care competențele în ceea ce privește recunoașterea statelor sunt distribuite între Uniune și statele membre, deoarece, după cum am explicat deja, în speță nu se poate pune problema unei recunoașteri a Kosovo [37].

90. Dar, în primul rând, articolul 111 din ASA Kosovo și articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC nu pot să fi fost încălcate, întrucât aceste dispoziții, tot după cum s-a arătat deja [38], au ca scop integrarea ANR din Kosovo în OAREC.

91. Prin urmare, al doilea motiv de recurs este nefondat, fără a fi necesar să se stabilească dacă acesta este nou în raport cu cererea formulată în primă instanță și, prin urmare, inadmisibil.

3. Cu privire la al treilea motiv de recurs – participarea ANR din Kosovo în cadrul OAREC și în Consiliul de administrație al Oficiului OAREC

92. Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, Spania susține că Comisia a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 35 din Regulamentul OAREC coroborat cu articolul 111 din ASA Kosovo, concluzionând că această cooperare include totodată o participare la OAREC. Potrivit Spaniei, articolul 111 din ASA Kosovo nu constituie un temei juridic suficient pentru decizia în litigiu, întrucât norma nu prevede în mod expres o participare a ANR din Kosovo la OAREC și la Oficiul OAREC.

[37] A se vedea punctele 38 și 39 din prezentele concluzii.

[38] A se vedea punctele 65-80 din prezentele concluzii.

93. Prin urmare, aspectul esențial al celui de al treilea motiv de recurs este dacă ASA Kosovo, în special articolul 111 din acesta, constituie un „acord în acest sens” în accepțiunea articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, ceea ce Tribunalul a constatat la punctul 49 din hotărârea atacată.

94. În această privință, Spania critică faptul că Tribunalul nu a luat în considerare ASA Macedonia de Nord, care, spre deosebire de celelalte acorduri de asociere relevante, vorbește în mod explicit despre o „cooperare în cadrul structurilor europene”. Cu toate acestea, am arătat deja la discuția privind primul motiv de recurs că o astfel de formulare nu este o condiție prealabilă pentru un acord în sensul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC [39].

95. În plus, Spania consideră că nerecunoașterea Kosovo ca stat exclude ca participarea ANR din Kosovo la OAREC să fie considerată cooperare în temeiul articolului 35 din Regulamentul OAREC. Din considerațiile anterioare rezultă însă că, indiferent de o astfel de recunoaștere, articolul 111 din ASA Kosovo și articolul 35 din Regulamentul OAREC vizează integrarea ANR din Kosovo în OAREC [40].

96. De asemenea, Spania susține că noțiunea de cooperare utilizată la articolul 111 din ASA Kosovo nu impune participarea la OAREC în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC. Dimpotrivă, ar fi suficientă o cooperare în temeiul articolului 35 alineatul (1) din Regulamentul OAREC, astfel cum a fost convenită cu alți parteneri. Pe de altă parte, participarea Kosovo la structurile OAREC i-ar conferi o influență în ceea ce privește elaborarea dreptului Uniunii, întrucât aceste structuri ar contribui la dezvoltarea sa.

97. Este adevărat că, în temeiul deciziei în litigiu, reprezentanții ANR din Kosovo pot participa la Consiliul autorităților de reglementare, la grupurile de lucru și la Consiliul de administrație și în special pot emite avize.

98. Cu toate acestea, în avizele lor în cadrul Consiliului autorităților de reglementare sau al Consiliului de administrație, aceste persoane nu trebuie să reprezinte poziția Kosovo sau a ANR-ului lor, ci să acționeze fără a primi instrucțiuni, în conformitate cu punctele 1.7 și 3.6 din anexa la decizia în litigiu. La fel de independenți ar trebui să fie de asemenea, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul OAREC și cu articolul 15 alineatul (3) din acesta, ceilalți membri ai celor două consilii. Într-adevăr, în conformitate cu considerentele (5) și (13), precum și cu articolul 3 alineatele (3) și (4), OAREC a fost înființat pentru a furniza expertiză și pentru a acționa în mod independent și transparent.

99. Astfel, cooperarea în cadrul Consiliilor OAREC instituită prin decizia în litigiu nu prezintă caracteristicile participării unui stat la procesul legislativ al Uniunii, ci vizează o practică de reglementare uniformă, dat fiind că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul OAREC, trebuie să se țină seama „în cea mai mare măsură” de textele adoptate de OAREC. Este vorba, așadar, de o coordonare neobligatorie a autorităților de reglementare.

100. Însă, chiar și în acest cadru, participarea nu conferă reprezentanților ANR din Kosovo o influență decisivă asupra procesului decizional al OAREC, întrucât ANR-urile din țările terțe nu au drept de vot, astfel cum este prevăzut la articolul 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC.

[39] A se vedea punctele 70 și 71 din prezentele concluzii.

[40] A se vedea punctele 65-80 din prezentele concluzii.

101. În plus, având în vedere trimiterea de la articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC la un acord corespunzător, cum ar fi cel încheiat în temeiul articolului 111 din ASA Kosovo, nu poate fi criticat faptul că Comisia a realizat cooperarea cu ANR din Kosovo prin participarea în temeiul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, iar nu printr-o cooperare mai puțin intensă, astfel cum se prevede la articolul 35 alineatul (1) din regulament.

102. În consecință, și acest argument este nefondat, iar cel de al treilea motiv de recurs trebuie să fie respins în întregime.

4. Cu privire la primul aspect al celui de al patrulea motiv de recurs – temeiul juridic al deciziei în litigiu

103. Prin intermediul primului aspect al celui de al patrulea motiv de recurs, Spania pune din nou la îndoială faptul că articolul 111 din ASA Kosovo constituie un temei suficient pentru decizia în litigiu.

104. În această privință, Spania contestă în special punctul 72 din hotărârea atacată. Potrivit acestuia, „nu este necesar, din punct de vedere juridic, să se solicite ca «participarea deschisă» unei ANR dintr-o țară terță să fie condiționată de o autorizație specială, acordată în temeiul unui acord internațional. Astfel, această deschidere și «regulile de intrare» adoptate pentru participarea la OAREC nu implică obligații juridice pentru aceste ANR-uri, deoarece, în cele din urmă, este lăsată la libera alegere a acestor ANR-uri să participe la OAREC în conformitate cu aceste reguli”.

105. În schimb, Spania consideră că articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC nu presupune un acord mult mai specific, precum cel adoptat de Comitetul mixt al SEE.

106. Cu toate acestea, am arătat deja că nici măcar această decizie nu schimbă faptul că articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC a fost adoptat având în vedere acordurile mult mai puțin specifice cu țările candidate din Balcanii de Vest, cărora le corespunde articolul 111 din ASA Kosovo [41].

107. În schimb, Comitetul mixt al SEE a adoptat decizia sa pentru a pune în aplicare articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, deja aplicabil atunci, ceea ce, la încheierea ASA Kosovo, nu era încă posibil *ratione temporis*. Fie și numai din acest motiv, este logic ca decizia Comitetului mixt al SEE să fie mai detaliată decât articolul 111 din ASA Kosovo.

108. Prin urmare, și primul aspect al celui de al patrulea motiv de recurs este nefondat.

B. Al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs și al cincilea motiv de recurs – competența instituțională a Comisiei

109. Al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs și al cincilea motiv de recurs se îndreaptă împotriva faptului că tocmai Comisia a adoptat decizia în litigiu. Ele se referă, așadar, la competența ei instituțională.

[41] A se vedea punctul 70 din prezentele concluzii.

110. Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs, Spania susține în această privință că problema sensibilă a recunoașterii Kosovo impune ca, referitor la participarea ANR-ului său la OAREC, să decidă Consiliul, iar nu numai Comisia, în temeiul articolului 17 TUE. Tribunalul nu a ținut seama de acest aspect la punctele 81 și 82 din hotărârea atacată.

111. Prin intermediul celui de al cincilea motiv de recurs, Spania susține de asemenea că Tribunalul a interpretat în mod eronat, la punctele 76 și 77 din hotărârea atacată, articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, considerând că Comisia poate, în temeiul funcțiilor sale executive și al competențelor ei de reprezentare externă, să stabilească în mod unilateral acorduri de lucru.

112. Pentru a decide cu privire la aceste motive de recurs, este necesar să se clarifice distribuția competențelor în temeiul articolului 35 din Regulamentul OAREC.

1. Dispozițiile relevante ale acordurilor

113. Articolul 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC prevede că, în conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor dintre Uniune și țările terțe respective menționate la primul paragraf, „se elaborează acorduri de lucru care să precizeze, în special, caracterul, amploarea și modalitatea participării […] acestor autorități de reglementare ale țărilor terțe în cauză”.

114. La prima vedere, s-ar putea presupune, prin urmare, că modalitățile de exercitare a acestei competențe derivă din acordul respectiv dintre Uniune și țara terță în cauză, din moment ce acordul de lucru trebuie să fie elaborat în conformitate cu dispozițiile relevante ale acordului respectiv.

115. Articolul 111 din ASA Kosovo nu conține nicio dispoziție în această privință. Astfel, ar trebui să ne gândim la Consiliul de stabilizare și de asociere, prevăzut la articolul 126, a cărui sesizare Spania a cerut-o în fața Tribunalului. Cu toate acestea, potrivit articolului 128, acest consiliu poate lua decizii numai în cazurile prevăzute de acest acord. Cu toate acestea, în contextul articolului 111, nu sunt prevăzute competențe ale acestui Consiliu. În consecință, ASA Kosovo nu conține nicio dispoziție relevantă în ceea ce privește încheierea de acorduri de lucru în temeiul articolului 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC.

116. Cu toate acestea, nu se poate concluziona că încheierea unor astfel de acorduri este exclusă. Dimpotrivă, la punctul 69 din hotărârea atacată, care nu a fost contestat de Spania, Tribunalul a subliniat în mod întemeiat că, în lipsa unor asemenea acorduri, obiectivele articolului 111 din ASA Kosovo și ale articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC nu ar putea fi atinse. Tribunalul a concluzionat în mod corect, la punctul 70 din hotărârea atacată, care de asemenea nu a fost contestat, că trimiterea la dispozițiile relevante ale acordurilor înseamnă doar că încheierea acordurilor de lucru nu trebuie să fie contrară acestor dispoziții.

117. Prin urmare, modalitățile exercitării acestei competențe în ceea ce privește participarea ANR din Kosovo trebuie să fie căutate exclusiv în Regulamentul OAREC.

2. Cu privire la încheierea de acorduri de lucru

118. Dispoziția privind participarea ANR din țări terțe, care figurează la articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, prevede, la al doilea paragraf, acorduri de lucru, fără a prevedea însă nici o decizie unilaterală [a se vedea litera (b)], nici adoptarea sa de către Comisie [a se vedea litera (a)]. Ambele puncte de vedere constituie erori de drept care conduc la anularea hotărârii atacate.

a) Competența instituțională a Comisiei

119. În definitiv, Spania contestă cu succes competența instituțională a Comisiei, constatată în special la punctele 76 și 77 din hotărârea atacată, de a adopta decizia în litigiu.

120. Potrivit articolului 13 alineatul (2) prima teză TUE, fiecare instituție a Uniunii acționează în limitele atribuțiilor care îi sunt conferite prin tratate, în conformitate cu procedurile, cu condițiile și cu scopurile prevăzute de acestea. Dispoziția menționată reflectă principiul echilibrului instituțional, caracteristică a structurii instituționale a Uniunii, care presupune ca fiecare dintre instituții să își exercite competențele cu respectarea competențelor celorlalte [42].

121. La punctele 76 și 77 din hotărârea atacată, Tribunalul deduce competența de adoptare a deciziei în litigiu, necesară potrivit acestei hotărâri, din funcțiile executive ale Comisiei, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) a patra teză TUE, și din competențele ei de reprezentare externă, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) a cincea teză TUE. Potrivit Tribunalului, competențele în aceste domenii, care nu au fost delegate în mod explicit OAREC, rămân de competența Comisiei.

122. Chiar și această derivare a competențelor direct din articolul 17 TUE este îndoielnică. În mod normal, măsurile executive se iau prin acte delegate. În acest scop însă, articolul 290 alineatul (1) și articolul 291 alineatul (2) TFUE impun un transfer explicit al competenței Comisiei [43]. Iar în domeniul reprezentării externe, în conformitate cu articolul 218 alineatul (2) din TFUE, este necesară, în mod normal, autorizarea de către Consiliu.

123. Desigur, la punctul 81 din hotărârea atacată, Tribunalul se întemeiază pe împrejurarea că articolul 16 TUE poate servi drept temei pentru competențe ale Consiliului [44] și transferă această jurisprudență asupra articolului 17 TUE. Totuși, Curtea de Justiție nu trebuie să se pronunțe cu privire la posibilitatea acestui transfer, întrucât, contrar celor constatate de Tribunal la punctul 77 din hotărârea atacată, Regulamentul OAREC reglementează entitățile care pot încheia acorduri de lucru în temeiul articolului 35 alineatul (2) din acesta.

124. Desigur, privit izolat, articolul 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC nu conține nicio dispoziție în acest sens.

[42] Hotărârea din 28 iulie 2016, Consiliul/Comisia (C-660/13, EU:C:2016:616, punctul 32).

[43] A se vedea, de exemplu, articolele 78 și 79 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului (JO 2009, L 309, p. 1) și articolele 131-133 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisie (JO 2006, L 396, p. 1), precum și, în domeniul acoperit de Regulamentul OAREC, articolele 117 și 118 din Directiva 2018/1972 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice.

[44] Hotărârea din 28 iulie 2016, Consiliul/Comisia (C-660/13, EU:C:2016:616, punctul 40).

125. Cu toate acestea, în conformitate cu considerentul (20) al Regulamentului OAREC, OAREC ar trebui să aibă dreptul să stabilească acorduri de lucru cu autoritățile competente din țări terțe. În consecință, articolul 9 litera (i) și articolul 20 alineatul (6) litera (m) prevăd că Consiliul autorităților de reglementare și directorul Oficiului OAREC autorizează încheierea de acorduri de lucru.

126. Pe de altă parte, conform considerentului (20) al Regulamentului OAREC, Comisia trebuie să exercite doar o funcție de control în acest context.

127. În special în ceea ce privește cooperarea cu țări terțe, articolul 35 alineatul (1) din Regulamentul OAREC prevede, prin urmare, că OAREC și Oficiul OAREC încheie acorduri de lucru după autorizarea prealabilă de către Comisie.

128. Această repartizare a competențelor între OAREC și Comisie este în conformitate cu concepția Regulamentului OAREC., Într-adevăr, OAREC și Oficiul OAREC nu sunt organisme destinate să îndeplinească sarcini ale Comisiei și, prin urmare, nu dispun de atribuții derivate de la Comisie, astfel cum a reținut Tribunalul la punctul 76 din hotărârea atacată. OAREC trebuie, mai degrabă, să ofere expertiză și să acționeze în mod independent, în conformitate cu considerentele (5) și (13), precum și cu articolul 3 alineatul (3) și cu articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul OAREC. Cerințele privind independența membrilor săi enunțate în considerentele (22), (25) și (29), precum și la articolul 8 alineatul (2), la articolul 16 alineatul (1) litera (m), la articolul 20 alineatul (3) și la articolul 42 confirmă acest lucru. Astfel, membrii Consiliului autorităților de reglementare, desemnați de ANR în temeiul articolului 7, nu acționează în calitate de reprezentanți ai ANR-urilor respective, ci participă în calitate de experți la discuțiile din cadrul OAREC. În plus, pentru garantarea acestei independențe, Oficiul OAREC dispune de un buget propriu, în conformitate cu considerentul (32).

129. Nu ar fi deloc compatibil cu independența OAREC dacă Comisia ar avea puteri de reglementare unilaterale în legătură cu activitatea sa. De asemenea, funcția de control a Comisiei, menționată în considerentul (20) al Regulamentului OAREC, este limitată la unele aspecte și nu poate conduce la anumite decizii fără acordul OAREC sau al Oficiului OAREC.

130. Prin urmare, nici concluzia trasă de Tribunal, la punctul 78 din hotărârea atacată, din formulările diferite de la articolul 35 alineatul (1) și de la articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC nu este convingătoare. Împrejurarea că numai articolul 35 alineatul (1) atribuie în mod expres OAREC și Oficiului OAREC competența de a încheia acorduri de lucru, sub rezerva aprobării prealabile de către Comisie, nu înseamnă că repartizarea competențelor este diferită la articolul 35 alineatul (2).

131. Dimpotrivă, articolul 35 alineatul (1) din Regulamentul OAREC reprezintă regimul general în ceea ce privește cooperarea cu țări terțe. Articolul 35 alineatul (2) reglementează cazul specific al cooperării sub forma participării ANR dintr-o țară terță la Consiliul autorităților de reglementare, la grupurile de lucru și la Consiliul de administrație. Totuși, chiar și în acest caz specific, se aplică regimul general prevăzut la alineatul (1), în măsura în care regimul special de la alineatul (2) nu prevede o derogare.

132. Un astfel de regim special lipsește în ceea ce privește competența de a încheia acorduri de lucru în temeiul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC. Prin urmare, regimul general prevăzut la alineatul (1), conform căruia OAREC și Oficiul OAREC pot încheia acorduri de lucru după aprobarea prealabilă a Comisiei, se aplică și în cadrul alineatului (2).

133. Desigur, trebuie să se pornească de la premisa că participarea la activitatea OAREC, în sensul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, constituie, în mod normal, o formă de cooperare mai strânsă decât o cooperare în sensul articolului 35 alineatul (1) din acest regulament. Totuși, nici acest punct de vedere nu necesită o decizie a Comisiei, întrucât decizia politică cu privire la această cooperare mai strânsă a fost deja luată de legiuitor. El a deschis această posibilitate, în termeni generali, odată cu adoptarea articolului 35 alineatul (2) și trebuie să o confirme în ceea ce privește țara terță vizată prin acordul prevăzut de această dispoziție. Este ceea ce a făcut în speță prin articolul 111 din ASA Kosovo. În acest acord, s-ar fi putut stabili și alte dispoziții pentru decizia privind participarea ANR la OAREC, dar acest lucru nu s-a făcut.

134. În consecință, constatarea Tribunalului de la punctul 77 din hotărârea atacată, potrivit căreia competența de a stabili acordurile de lucru aplicabile participării ANR din Kosovo revine Comisiei, este afectată de o eroare de drept.

b) Forma deciziei privind participarea

135. În plus, forma deciziei privind participarea este de asemenea îndoielnică.

136. Articolul 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC, în versiunea în limba germană, permite *să se încheie* [*schließen*] acorduri de lucru, așadar nu o decizie unilaterală a instituțiilor Uniunii sau a altor organisme.

137. Este adevărat că alte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții vorbesc mai puțin clar despre acorduri. Astfel, versiunea în limba engleză vorbește despre „working arrangements” [„aranjamente de lucru”] care urmează să fie dezvoltate. Noțiunea de „arrangements” poate fi înțeleasă ca înțelegeri, dar și ca – printre altele – regulamente și, prin urmare, ar putea face obiectul unei definiții unilaterale. Versiunea în limba franceză utilizează noțiunea similară de „arrangements de travail”, care sunt prevăzute („il est prévu”). Potrivit versiunii în limba spaniolă, trebuie să fie stabilite („se irán estableciendo”) chiar „normas de trabajo”, așadar norme de lucru. Cu toate acestea, noțiunea de „normas de trabajo” pare a fi însă o eroare de traducere, deoarece, la celelalte puncte ale Regulamentului OAREC unde, în celelalte versiuni lingvistice, se vorbește despre acorduri de lucru, versiunea în limba spaniolă utilizează noțiunea de „acuerdos de trabajo”, deci pornește de asemenea de la premisa unui acord.

138. Alte referiri la acordurile de lucru din Regulamentul OAREC arată însă în mod clar, și în alte limbi, că aceste texte nu sunt stabilite în mod unilateral, ci sunt convenite între părți. Acest lucru este evident în special la articolul 9 litera (i) și la articolul 20 alineatul (6) litera (m) din Regulamentul OAREC, potrivit cărora una dintre sarcinile Consiliului autorităților de reglementare și ale directorului Oficiului OAREC este de a aproba încheierea de acorduri de lucru cu – printre alții – autoritățile competente din țări terțe.

139. Decisiv ni se pare însă obiectivul articolului 35 din Regulamentul OAREC, de a permite cooperarea cu ANR-urile din țări terțe. Or, condițiile unei cooperări nu pot fi stabilite în mod unilateral de către Uniune.

140. Astfel, Tribunalul a încălcat articolul 35 alineatul (2) din Regulamentul OAREC, întrucât a constatat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că Comisia avea competența de a stabili *în mod unilateral*, în decizia în litigiu, acordurile de lucru pentru participarea ANR-urilor din țări terțe.

141. Desigur, ar fi posibil să se considere decizia în litigiu o ofertă adresată ANR din Kosovo de a încheia un acord de lucru. Cu toate acestea, prin decizia în litigiu – prin considerentul (5) al acesteia – Comisia stabilește deja acordul de lucru. Prin urmare, hotărârea atacată nu poate fi menținută cu privire la acest aspect pentru niciun alt motiv.

3. Concluzie intermediară

142. Din considerațiile anterioare rezultă modul în care trebuie să fie soluționate al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs și cel de al cincilea motiv de recurs.

143. Întrucât în prezent este stabilit că participarea ANR din Kosovo este decisă de OAREC și de Oficiul OAREC după autorizarea Comisiei, iar nu de către Consiliu, al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs trebuie să fie respins.

144. În schimb, cel de al cincilea motiv de recurs trebuie să fie admis, deoarece Comisia nu era competentă să adopte decizia în litigiu.

145. Hotărârea atacată trebuie, prin urmare, să fie anulată.

V. Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

146. Potrivit articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului spre rejudecare.

147. Acțiunea este în stare de judecată, întrucât s-a stabilit că Comisia nu era competentă să adopte decizia în litigiu.

148. În consecință, cererile Spaniei trebuie să fie admise, iar decizia în litigiu trebuie să fie anulată.

VI. Cu privire la menținerea efectelor deciziei în litigiu

149. În cazul în care, astfel cum propunem, Curtea anulează decizia în litigiu numai pe baza celui de al cincilea motiv, decizia menționată ar trebui să își mențină efectele în conformitate cu articolul 264 al doilea paragraf TFUE până la înlocuirea sa cu un acord de lucru corespunzător.

150. Desigur, considerăm că nu este exclus ca ANR din Kosovo să poată participa deja în mod direct și extins la activitatea Consiliului de reglementare, a grupurilor de lucru și a Consiliului de administrație, în temeiul articolului 35 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul OAREC și al articolului 111 din ASA Kosovo.

151. Cu toate acestea, cel puțin acordurile privind contribuțiile financiare și personalul Oficiului OAREC, menționate la articolul 35 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul OAREC, nu decurg în mod direct din regulament. Prin urmare, anularea lor ar putea pune în pericol participarea ANR din Kosovo, chiar dacă, din motivele expuse, ea este deja prevăzută în drept, independent de o măsură de punere în aplicare.

152. În plus, trebuie să se remarce că deciziile privind participarea ANR-urilor din celelalte țări terțe din Balcanii de Vest sunt afectate de același viciu ca și decizia în litigiu. Ele nu fac însă obiectul prezentei proceduri, astfel încât Curtea nu trebuie să efectueze nicio constatare în această privință. Totuși, ar fi logic să se înlocuiască și aceste decizii cu acorduri de lucru între OAREC, Oficiul OAREC și ANR-urile individuale.

VII. Cheltuieli de judecată

153. Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

154. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

155. Prin urmare, Comisia trebuie să suporte cheltuielile de judecată efectuate de Spania și propriile cheltuieli de judecată.

VIII. Concluzie

156. Propunem, așadar, Curții să se pronunțe după cum urmează:

1) Anulează Hotărârea Tribunalului din 23 septembrie 2020, Spania/Comisia (T-370/19, EU:T:2020:440).

2) Anulează decizia Comisiei din 18 martie 2019 privind participarea autorității naționale de reglementare din Kosovo la Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice.

3) Menține efectele deciziei anulate până când aceasta este înlocuită cu un acord de lucru în sensul articolului 35 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1971 de instituire a Organismului Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC) și a Agenției de sprijin pentru OAREC (Oficiul OAREC).

4) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Regatul Spaniei și de ea însăși în cadrul procedurilor în fața Tribunalului și a Curții.